

Fængslerne i Marokko.

Pauperismen i England.

Howard Association, som i Howards spor utrættelig virker »til formindskelse af fattigdom og afværgelse af forbrydelser« ved en vidt forgrenet og gennemført kontrol med pauperisme og kriminalitet i den hele verden, har efter den i 1892 meddelte beretning udnævnt 2 af sine medlemmer, som i de sidste 2 år bl. a. have besøgt fængslerne i Marokko. De tilstande, som her forefandtes, trodse enhver beskrivelse. Skyldige sendes i almindelighed ikke i fængsel. Det er uskyldige personer, der eje formue, som sættes derind på Sultanens eller en favorits bud, og som for at blive fri nødes til at betale store summer, under form af »gæld«, som de aldrig have stiftet. Ville de ikke indlade sig herpå, kunne de komme til at blive i fængslet hele deres liv, uden nogensinde at stedes for en dommer. Selve fængslerne ere utrolig slette. I nogle erholde fangerne dog lidt vand og brød, men i de fleste få de slet intet, men må stole på de pårørendes hjælp eller tilfældig barmhjertighed, og mange dø af sult. Der er ingen inddelinger i fængslerne, alle spærres sammen i samme rum, pjaltede, uvaskede, sultne, befængte med utøj, uden senge, uden beskæftigelse og belæssede med tunge lænker. Selv

om natten beholde de deres lænker og forsynes oven i købet med en jernbøjle om halsen, så at de ikke kunne røre sig, før det bliver dag. Herfra slipper man kun ved at bestikke vogterne. — Skrækkelige pinsler høre til dagens orden overfor fangerne. En almindelig straf består i at snitte dybe sår i armene, fylde dem med kalk eller salt, og derpå binde lemmet fast til legemet i lange tider, indtil det er fuldstændig stift og ødelagt for livstid. Eller fangen hænges ved halsen i en krog på væggen, således at kun fodspidserne nå jorden, eller man spreder ulæsket kalk rundt i cellen, så at enhver bevægelse sender det op i mund og næse, eller fangen puttes i en trækiste, kun med hovedet frit, med jernpigge på alle sider, så at enhver bevægelse er en kval. — Hyppig anbringes hæderlige koner og piger i fængsel under de løseste påskud, for at gives til pris for vellystninge, der begunstiges af de lokale autoriteter eller bestukne fangevogtere.

Den eneste måde, hvorpå man nogenlunde kan sikre sig mod at blive gjort til genstand for slige rædsler, er ved at stille sig under de europæiske konsulers beskyttelse, og store summer bydes ofte disse for deres protektion, men dette leder igen til korrupsion og grusomhed, både fra evropæernes og de protegeredes side, og hjælper i ethvert fald kun sjældent de fattige indfødte.

Beretningen slutter med at opfordre den engelske regering til at gribe ind, i ethvert fald ved en international domstol som i Ægypten, men eventuelt med magt, for at dette land, der kun er få dagsrejser fjærnet fra os, kan komme ud af de skrækkelige tilstande, der lade et menneskes liv gælde mindre end en rottes eller en muldvarps.

Beretningen indeholder endvidere et uddrag af en til indenrigsministeriet indgivet rapport for 1892 fra fattigkomiteen over pauperismen i England. Der gives her en række oplysninger om antallet af fattige, der erholde understøttelse, om dennes størrelse, om det hensigtsmæssige i at lade den bestå i pekuniære bidrag eller i egenlig for-

sørgelse, om fattige børn, tilsyn med plejebørn o. l. Opsigtvækkende ere nogle notitser om det omfang, hvori barnemord foregår i England. Hundreder, ja tusinder barnemordere formenes årlig at undgå opdagelse, ja blot mistanke. Mangfoldige besørge deres børn til graven ved »tilfældig« at ligge dem ihjel, ved misbrug af medicin, eller ved langsom hungersdød, der besørgeres så behændig, at det for lægen er umuligt at bevise noget, selv om han har nok så grundet mistanke. Grundene til disse skændigheder ere dels uvillie til at bære omkostningerne ved børnenes underhold, dels også begravelseskasserne og børne-assuranceselskaberne, der betale nogle pd. sterling ved ethvert sligt dødsfald og således mangfoldige gange friste forældrene. Værst af alt er dog de talrige private anstalter, som overtage børns forsørgelse mod en pengesum en gang for alle, og som hyppig ere rene henrettelsesanstalter. For nylig blev en sådan anstalt afsløret, hvor 300 børn havde fundet en for tidlig død. Det synes ufatteligt for udenfor stående, at sådanne tilstande ere mulige, og endnu mærkeligere, når beretningen kan udtale som sin overbevisning, »at denne gruelige forretning blomstrer i England i et omfang, som offentligheden intet begreb har om.« At beretningen under disse omstændigheder opfordrer parlamentet til at indføre et skærpet tilsyn med disse anstalter, med begravelseskasserne og børneforsikringselskaberne, er i sin orden, men besynderligt vilde det rigtignok være, om en sådan opfordring skulde være nødvendig for at fremkalde autoriteternes indgriben.

A. G.